

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 143/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, zastúpeného Mgr. Branislavom Samcom, advokátska kancelária, Národná 15, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 10/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 92/2016 a jeho uznesením z 15. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

Mgr. Branislavom Samcom, advokátska kancelária, Národná 15, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 10/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 92/2016 a jeho uznesením z 15. marca 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 18/2015 z 21. júla 2015 uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to na tom skutkovom základe, že 24. júla 2014 viedol osobné motorové vozidlo napriek tomu, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. Ntc 14/2010 z 27. októbra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 1/2011 z 26. januára 2011 bol na území Slovenskej republiky uznaný rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 2 sp. zn. 3 T 12/2009 z 15. apríla 2009 v spojení s uznesením Mestského súdu Praha sp. zn. 8 To 429/2009 z 22. decembra 2009, ktorým bol sťažovateľovi okrem iného uložený trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu ôsmich rokov. O odvolaní, ktoré sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 21. júla 2015, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 10/2016 z 25. februára 2016, ktorým odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol. Dovolanie sťažovateľa uplatnené proti uvedenému druhostupňovému rozhodnutiu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 92/2016 z 15. marca 2017 podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté.

3. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu v prvom rade argumentuje, že jeho základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 92/2016 z 15. marca 2017, keďže mu podľa jeho vyjadrenia najvyšší súd odňal právo byť prítomný spolu s obhajcom na verejnom zasadnutí o jeho dovolaní, predniesť svoj návrh, zúčastniť sa

pri vykonaní dokazovania na verejnom zasadnutí a predniesť sám, resp. prostredníctvom obhajcu konečný návrh. Na tomto mieste sťažovateľ dôvodí, že „Z uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že tento dovoláciu argumentáciu vecne skúmal, čo v rámci neverejného zasadnutia nie je možné. Nie je možné stotožňovať dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Tr. por. so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Tr. por.“.

4. V ďalšom bode sťažnosti sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo postupom a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorých prijaté skutkové a právne závery sú podľa jeho názoru zjavne svojvoľné, arbitrárne a neodôvodnené. Na tomto mieste sťažovateľ dôvodí takto: «*Odvolaním zo dňa 22.9.2015, doručeným okresnému súdu dňa 29.9.2015, sťažovateľ výslovne namietal, že okresný súd nesprávne a svojvoľne ustálil skutkový stav v tom smere, že sťažovateľ mal v rozhodnom čase uložený trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na podklade Uznávacieho rozsudku, ktorým uznával Rozsudok súdu ČR, nakoľko Uznávací rozsudok neobsahoval výrok o premene trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá podľa § 517 ods. 1 Tr. por. Podľa § 517 ods. 1 Tr. por., cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že trest v ňom uložený slovenský súd nahradí trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval. Slovenský súd nesmie pritom uložiť trest prísnejší, ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí, ani ho premeniť na iný druh trestu. Podľa § 517 ods. 2 Tr. por., ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že odsek 2 § 517 Tr. por. upravuje ako výnimku z odseku 1 možnosť rozhodnutia, že sa bude pokračovať vo výkone sankcie uloženej cudzím rozhodnutím bez jej premeny, ak jej druh a dĺžka trvanie nie sú zlučiteľné so slovenským právnym poriadkom, pričom táto možnosť je daná len pri treste odňatia slobody a ochranného opatrenia. Pri iných trestoch (uvedených v § 515 písm c) a e) Tr. por. takýto postup nie je vôbec možný (In.: kolektív autorov, Trestný poriadok s rozsiahlym komentárom a judikatúrou,*

V. doplnené vydanie. Bratislava - NOVÁ PRÁCA, 2012, 683 s.) Sťažovateľ namietal, že dikcia ustanovenia § 517 ods. 1 a ods.2 Tr. por. je natoľko jasná že obsah právnej normy je možné bez akýchkoľvek pochybností vyčítať už z jeho gramatického výkladu. Imperatív „slovenský súd nahradí“ celkom jasne ustanovuje a prikazuje spôsob a formu, ako slovenský súd uzná cudzie rozhodnutie. Bez premeny možno pokračovať vo výkone trestu len pri treste odňatia slobody. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že o uznaní rozsudku cudzieho štátu rozhodnúť výrokom o tom, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny a tak i správne rozhodol podľa § 517 ods.2 Tr. por., že „v treste odňatia slobody uloženého odsúdenému českým súdom vo výmere 30 mesiacov sa bude pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.“ Avšak trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 8 rokov uložený Rozsudkom súdu ČR slovenský súd nepremenil (nenahradil podľa § 517 ods.1 Tr. por., t.j. na území Slovenskej republiky nemá sťažovateľ uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá, a teda nemohol spáchať prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. por. Túto skutočnosť sťažovateľ výslovne namietal v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, avšak aj Krajský súd námietku nesprávneho skutkového zistenia odignoroval a dôvodil, že slovenskému súdu pri uznávaní cudzieho rozhodnutia stačilo „uznať“ Rozsudok súdu ČR. Oba súdy úplne odignorovali právnu úpravu podľa § 515 až § 518 Tr. por., ktorá expressis verbis stanovuje podmienky, spôsob uznania cudzieho rozhodnutia a jeho formu, najmä ust. § 517 ods. 1 Tr. por., v dôsledku čoho okresný súd a následne krajský súd (v odvolacom konaní nenapravil pochybenie okresného súdu) nesprávne a svojvoľne vyhodnotili skutkový stav a založil trestnú zodpovednosť sťažovateľa. K naplneniu znakov prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. je potrebné aby páchatel, ak mu bol uložený napríklad trest zákazu viesť motorové vozidl , viedol motorové vozidlo v čase, kedy rozhodnutie, ktorým mu bola táto činnosť zakázaná, je právoplatné a vykonateľné (R 31/1981). Krajský súd v Žiline sa nezaoberal náležite námietkami sťažovateľa, pričom všetky štátne orgány sú povinné interpretovať a aplikovať právo predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. Krajský súd v Žiline v odôvodnení uznesenia tiež uviedol, že zákon v prípade uznávania

cudzieho rozhodnutia neukladá slovenskému súdu povinnosť, aby vo svojom rozhodnutí uložil obžalovanému tresty, ktoré mu boli uložené rozsudkom súdu iného štátu, ale vraj stačí iba vysloviť, že uznáva Rozsudok súdu ČR a že po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia slovenského súdu rozsudok iného štátu platí aj na území Slovenskej republiky. Sťažovateľ namieta, že takáto argumentácia v rozhodnutí krajského súdu je výraznou svojvôľou a excesom z obvyklej judikatúry. Dikcia ust. § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. jasne vyjadruje, že marenie výkonu úradného rozhodnutia sa dopúšťa ten, kto vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti. Pojmom rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu sa rozumie rozhodnutie vnútroštátneho súdu Slovenskej republiky, ktoré v sťažovateľovom prípade absentuje. Sťažovateľovi teda nebol na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 27.10.2010 sp. zn. Ntc/14/2010-43 uložený trest zákazu činnosti na vedenie motorových vozidiel nakoľko tento výrok podľa § 517 ods. 1 Tr. por. v uvedenom rozsudku chýba. Tvrdenie Krajského súdu Žilina v uznesení zo dňa 25.2.2016, že stačí iba vysloviť uznanie cudzieho rozsudku je nepostačujúce a nemá oporu v zákone. K uvedenému záveru dospel krajský súd (aj okresný) svojvoľným výkladom a aplikáciou ust. § 517 ods. 1 a ods. 2 Tr. por., čím dospel k nesprávnemu skutkovému záveru o tom, že sťažovateľ mal právoplatne uložený trest zákazu riadiť motorové vozidlá v rozhodnom čase, t.j. dňa 24.7.2014 v čase okolo 18:20 hod. kedy bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou, keď riadil motorové vozidlo.»

5. Sťažovateľ vo vzťahu k odôvodneniu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 92/2016 z 15. marca 2017 uvádza: „*Pokiaľ ide o odôvodnenie zo strany najvyššieho súdu, toto podľa nášho názoru taktiež nespĺňa kritériá náležitého odôvodnenia, aj keď tento v porovnaní s okresným a krajským súdom aspoň prejavil snahu jeho rozhodnutie odôvodniť. Výsledkom toho však bolo len vágne konštatovanie, že ustanovenie § 517 ods. 1 Tr. por. vytvára ucelený kontext právnej normy, z čoho vyvodil záver, že toto ustanovenie; s použije pri nahradení trestu, ak trest uložený v rozsudku štátu pôvodu nie je zlučiteľný s právnym poriadkom SR , a že ods. 2 ustanovenia § 517 Tr. por. upravuje postup súdu v prípade, zlučiteľnosti sankcií. Žiadny metodologický postup, akým sa k uvedenému výsledku dopracoval, najvyšší súd neuviedol. Máme za to, že za výkladovým výsledkom najvyššieho súdu sa skrýva značná argumentačná neistota a možno len konštatovať, že*

argumentácia predostretá najvyšším súdom vo vzťahu k výsledku a aplikácii ust. § 517 ods. 1, ods. 2 je len maskovaním subjektívnych názorov najvyššieho súdu, ktorá má vzbudiť dojem objektívnosti a de facto takto možno odôvodniť ľubovoľné riešenie. Z tohto dôvodu ani rozhodnutie najvyššieho súdu nie je náležité odôvodnené, je ústavne nekonformné, porušujúce čl. 46 ods. 1 Ústavy SR5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zrušil, vrátil jeho vec krajskému súdu a najvyššiemu súdu na nové konanie, priznal mu primerané finančné zadost'účinenie v sume 5 000 €, ktoré je mu povinný zaplatiť krajský súd, ako aj najvyšší súd, a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 10/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 92/2016 a jeho uznesením z 15. marca 2017, kde v rámci vedeného trestného konania bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

10. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 12. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010). V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených aj vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

11. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Ústavný súd v zmysle uvedeného pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti obsahu namietaných uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu s limitmi dotknutých článkov ústavy a dohovoru.

12. Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho tvrdenie o arbitrárnosti a neodôvodnenosti oboch namietaných rozhodnutí, v ktorých sa konajúce súdy podľa neho

nevysporiadali s relevantnou námietkou, ktorú v trestnom konaní predniesol. Ide o sťažovateľom prezentovanú interpretáciu skutkových okolností vecí, v rámci ktorej dôvodí, že mu trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorého výkon mal podľa rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 18/2015 z 21. júla 2015 mariť, v podstate nebol vôbec uložený, a to v dôsledku pochybenia, ktorého sa mal podľa jeho názoru dopustiť krajský súd v rozsudku, ktorým rozhodoval o uznaní cudzieho rozhodnutia.

13. Ústavný súd sa v prvom rade oboznámil s obsahom odvolania sťažovateľa podaného proti prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 T 18/2015 z 21. júla 2015, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, napadol sťažovateľ odvolaním, v ktorom uviedol argumentáciu v podstate totožnú s tou, ktorú prezentuje aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. V odvolaní dôvodil, že pri uznaní rozhodnutí súdov Českej republiky, ktorými bol odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní tridsať mesiacov a trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu ôsmich rokov, krajský súd postupoval tak, že podľa § 518 ods. 3 Trestného poriadku označené rozhodnutia súdov Českej republiky uznal na území Slovenskej republiky a súčasne podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že sťažovateľ bude vo výkone trestu odňatia slobody uloženého súdmi Českej republiky pokračovať bez jeho premeny. V odvolaní sťažovateľ prezentoval názor, že postup krajského súdu, ktorý uznal cudzie rozhodnutie ako celok, bol nepostačujúci a že vo vzťahu k trestu zákazu činnosti, ktorý mu bol rozhodnutiami súdov Českej republiky uložený, mal krajský súd pri jeho uznaní postupovať v intenciách § 517 ods. 1 Trestného poriadku a tento trest nahradiť. Konkrétne sťažovateľ v odvolaní uviedol: *«Teda Krajský súd Žilina (Ntc/14/2010), aby uznal „český“ trest zákazu činnosti, mal tento nahradiť trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval, t.j. mal uložiť trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel podľa § 61 ods. 2 Tr. zák, čo však neurobil.»*

14. Na predmetné odvolacie námietky, ktoré sťažovateľ následne prezentoval aj v uplatnenom dovolaní, reagoval krajský súd vo svojom rozhodnutí o odvolaní, ako aj najvyšší súd v rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Krajský súd v namietanom uznesení

sp. zn. 3 To 10/2016 z 25. februára 2016 vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa týkajúcim sa otázky uznania trestu zákazu činnosti uviedol, že „rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. Ntc/14/2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Urto/1/2011z 26.1.2011 bol uznaný rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 2 sp. zn. 3T/12/2009 z 15.4.2009 v spojení s uznesením Mestského súdu Praha sp. zn. 8To/429/2009. Zákon v takomto prípade neukladá povinnosť krajskému súdu, aby vo svojom rozhodnutí uložil obžalovanému tresty, ktoré mu boli uložené rozsudkom súdu iného štátu, ale iba vysloví, že uznáva rozsudok okresného súdu, v danom prípade Obvodného súdu pre Prahu 2 a po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia krajského súdu rozsudok iného štátu platí aj na území Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že po uznaní rozhodnutí českých súdov na území SR aj trest zákazu činnosti, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu pre Prahu 2, platí aj na území Slovenskej republiky.“. Najvyšší súd v namietanom uznesení uviedol: «Obvinený sa mýli ak vykladá ods. 1 § 517 Trestného poriadku (izolovane bez ohľadu na ods. 2) tak, že súd musí rozhodnúť o premene trestu zákazu činnosti (č. 1. 212, 228). Konštrukcia ustanovenia § 517 Trestného poriadku zodpovedá nielen zákonnej ale aj logickej súvislosti medzi jednotlivými ustanoveniami, ktoré v súhrne vytvárajú ucelený kontext právnej normy. Pri takomto vnímaní § 517 Trestného poriadku je zistiteľné, že súd rozhodne podľa ods. 1 o nahradení trestu len vtedy ak trest uložený v rozsudku štátu pôvodu nie je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky (viď znenie ods. 2 a tam uvedenú spojku resp. časticu „ak“). Z uvedeného vyplýva, že ods. 2 upravuje postup súdu v prípade zlučiteľnosti sankcií a ods. 1 upravuje postup súdu pri nezlučiteľnosti sankcie uloženej v rozsudku súdu štátu pôvodu so sankciou, ktorá má byť uložená súdom vykonávajúceho štátu, v tomto prípade Krajským súdom v Žiline. Nakoľko trest zákazu činnosti uložený rozsudkom Obvodného súdu Praha II, sp. zn. 3T/12/2009 z 15. apríla 2009 je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky, Krajský súd v Žiline nemohol rozhodnúť o jeho premene - nahradení. Správne rozhodol Krajský súd v Žiline (rozsudok sp. zn. Ntc/14/2010 z 27. októbra 2010 - č. 1. 32 - 37) aj vo výroku o pokračovaní vo výkone trestu odňatia slobody, pretože zákon výslovne (expresis verbis) vyžaduje takéto rozhodnutie len pri treste odňatia slobody nie aj pri iných trestoch. Týmto výkladom najvyšší súd vyriešil zákonnosť uznávacieho rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. Ntc/14/2010 z 27. októbra 2010, ktorý predstavoval základný zákonný predpoklad na

vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obvinenému [REDAKOVANÉ] za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia.»

15. Vo veci sťažovateľa je relevantnou otázkou, ktorú mal krajský súd primárne riešiť a aj riešil ako súd odvolací, otázka interpretácie príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri uznaní rozhodnutia súdu iného štátu v trestnej veci (tzv. cudzieho rozhodnutia), teda ustanovení § 515 a nasledujúcich Trestného poriadku. Na podklade tejto interpretácie mohol potom krajský súd zodpovedať otázku zákonnosti rozsudku krajského súdu, ktorým tento rozhodoval o uznaní cudzieho rozhodnutia ako základného rámca pre posúdenie otázky viny sťažovateľa (spáchanie trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia).

16. Podľa § 515 ods. 1 Trestného poriadku vykonať rozhodnutie súdu iného štátu v trestnej veci, ktorým sa uložil trest, možno na území Slovenskej republiky, len ak bolo uznané slovenským súdom. Podľa § 515 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku cudzie rozhodnutie možno uznať vo výroku, ktorým bol uložený peňažný trest alebo zákaz činnosti. Podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že trest v ňom uložený slovenský súd nahradí trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval. Slovenský súd nesmie pritom uložiť trest prísnejší, ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí, ani ho premeniť na iný druh trestu. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1.

17. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľovi bolo v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu, ktoré nad rámec doplnil svojím odôvodnením najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí, náležite vysvetlené v prvom rade to, že relevantné ustanovenia Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale je potrebné zvoliť systematický výklad. V nadväznosti na to mu bolo jasne vysvetlené, že § 517 ods. 1 Trestného poriadku, upravujúci tzv. náhradu (premenu) trestu, sa aplikuje len v prípade, ak dĺžku alebo druh trestu uloženého cudzím rozhodnutím nemožno považovať za zlučiteľné so slovenským

právnym poriadkom, čo nebol prípad sťažovateľa, pretože trest zákazu činnosti, ktorý mu bol cudzím rozhodnutím uložený, bol zlučiteľný s právom Slovenskej republiky. V záujme komplexného výkladu bolo tiež sťažovateľovi zdôvodnené, že trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený cudzím rozhodnutím, predstavoval sankciu zlučiteľnú s právnym poriadkom Slovenskej republiky, preto bolo potrebné postupovať v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku a rozhodnúť o pokračovaní vo výkone tohto trestu bez jeho premeny. Postup podľa predmetného ustanovenia § 517 ods. 2 Trestného poriadku však nebol potrebný vo vzťahu k uloženému trestu zákazu činnosti, pretože ho citované ustanovenie predpisuje výslovne len pre prípad uloženého trestu odňatia slobody.

18. Ústavný súd je toho názoru, že sa so zásadnou námietkou sťažovateľa vznesenou v odvolacom konaní, ako aj v dovolacom konaní konajúce súdy náležite vysporiadali. Výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku, na základe ktorého bolo vyvrátená opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa, má zrozumiteľnú podobu, jeho závery sú logické a predovšetkým kompatibilné zo zmyslom a účelom aplikovanej právnej úpravy, ktorá pri postupe uznávania cudzích rozhodnutí rozlišuje sankcie zlučiteľné a sankcie nezlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pričom prirodzene logicky tzv. náhradu alebo premenu predpisuje iba u sankcie nezlučiteľnej.

19. Vzhľadom na zistenie uvedené v bode 17 odôvodnenia tohto uznesenia nemá ústavný súd žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov sťažovateľom namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu. Samotná skutočnosť, že si konajúce súdy neosvojili ním ponúknutú, avšak zjavne mylnú interpretáciu dotknutých ustanovení Trestného poriadku, v žiadnom prípade nemôže viesť k záveru o porušení jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, ktorú uplatnil proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa, kde argumentoval, že sa najvyšší súd de facto venoval vecnému preskúmaniu dovolania, pričom v rozpore s § 384 Trestného poriadku rozhodol o podanom dovolaní na neverejnom zasadnutí, ústavný súd uvádza, že aj túto argumentáciu sťažovateľa kvalifikuje ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ uplatnené

dovolanie oprel o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť). Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu sa môže dovolací súd venovať iba hodnoteniu správnosti subsumovania ustálených skutkových záverov pod príslušnú právnu kvalifikáciu, pričom do ustálených skutkových záverov zasahovať nemôže. V prípade sťažovateľa skonštatoval, že skutkový stav, tak ako bol ustálený všeobecnými súdmi, bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu, čím najvyšší súd vylúčil danosť označeného dovolacieho dôvodu. Dovolanie sťažovateľa tak bolo posúdené pre nedostatok uplatneného dovolacieho dôvodu ako neprípustné a v súlade s týmto záverom odmietnuté na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci. To, že sa najvyšší súd venoval nad rámec argumentácii sťažovateľa o zákonnosti tzv. uznávacieho rozhodnutia, ktorá otázka spadá podľa názoru ústavného súdu do rámca skutkových zistení (existencia súdneho rozhodnutia, ktorého výkon mal byť marený), nemôže mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

21. Vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2018